

Veliko jih je in dobre bodo, samo počasi jih bova jedla.

»Kam pa sedaj, Janezek?«

V shrambo po jabolka. Komaj morejo zreti oči na kupe in kupčke rdečeličnih jabolk.

»Špelca, ta-le bo dober, pa ta, ta!« —

Teško drže drobnje ročice založljaje in dobre izbirke. Kako se udirajo beli zobje po mehkem mesu! Jabolko za jabolkom, drugo slajše od drugega.

V hišo! Še vedno se pogovarjajo in pridno segajo po kruhu in mesu, ki tako prijazno zre raz krožnikov.

\*

Prvi dan je minul, in sledila mu je še dolga vrsta lepih. Ves čas sva bila z Janezkom skupaj. Na paši, pri kravicah so potekali dnevi, in ure so brzele mimo naju kakor iskri vrcanci.

Janezek, prijatelj mladostni, kako ti je danes? Ali ti ne zakliče ob tihih urah tvoja duša tistih solnčnih dni? —

Povej, ali si zaželiš nazaj med sladke gozdove v mehko rožnato dolino?

Najlepše pesmi sva poslušala takrat in največja sreča je vriskala v srcu ob tistih urah.

\*

Mladost je umrla, odmevi njene pesmi pa mi pozvanjajo v duši še sedaj. Za eno kratko uro da bi se vrnil njen pojoči vrisk, njen solnčnočisti smeh! Za eno kratko uro!

Leta so izzvenela... Rožnate sanje so padle na cesto življenja med kamenje in so se ubile.



Vid Vidov :

Dekletova.

Vesela sem.

Ne vem, zakaj.

Srce mi navdaja tihotna radost —  
oj, lepa si, lepa, srečna mladost!

In srečna sem.

Ne vem, zakaj.

A v srčecu mojem sto lepih je nad —  
zaklad je pač to, če človek je mlad.

